

EL PARE QUE ET VA MATRICULAR

LEGO

En l'últim article d'aquesta columna setmanal deixàvem pare i fill abraçats davant la calaixera d'Ikea que havien construït amb les seves pròpies mans. He de reconèixer que va ser un punt d'inflexió, una nova prova que res és impossible si hi poses ganes i esforç. Llàstima que amb l'eufòria manufactural l'endemà se m'acudís canviar la llum del sostre. No us penso donar detalls de l'episodi, només us diré que casa meua va semblar durant dues nits un temple budista de tanta espelma cremant. Ah! I que el lampista em va aconsellar que focalitzés el meu ímpetu manual en coses més prosaiques.

De tota manera, el que cap plom fos va poder apagar és l'agraïment etern cap al meu fill per renunciar al capítol d'*Icarly* que feien a la tele i oferir-se a fotre'm un cop de mà. Vaig quedar tan tocat que li vaig prometre que el correspondria amb la mateixa disponibilitat tan aviat com pogués. Tres dies més tard, passejant pel centre de Copenhaguen vam anar a petar davant la botiga de Lego més gran que havíem vist mai. Com que sé que el meu fill ha sortit a mi i no està per manualitats, vaig accedir a entrar-hi sense patir. Quan portava deu minuts fascinat de la poca feina que té la gent per fer estàtues gegants amb peces tan petites, em vaig preguntar on era el meu marrec. Me'l vaig trobar amorrat davant una joguina de Lego espantosa. Una nau de *Star Wars* amb deu o dotze androïdes d'aquells que tenen tan mala punteria. La cara que feia el nen era tan fascinant que gairebé l'hi compro. Però no, vaig ser implacable i li vaig dir que no podia ser. Però no em feliciteu. No va ser per bon pare sinó pel preu. Valia un ronyó i part de l'altre. El que va passar a continuació segur que us sona: un *pressing* emocional de manual. Que si no et demanaré mai més res, que si faré el llit i rentaré els plats, que si aniré a dormir sense rondinar...

Ara sóc a casa, davant la calaixera que tan impossible em va semblar de muntar. I us asseguro que comparada amb l'escampall de peces de Lego que se suposa que hem d'encaixar per fer la nau dels trons, això del moble sembla bufar i fer ampolles. Una cosa tinc clara, el pròxim cop que el nen em digui si em pot ajudar a muntar un moble li penso dir que no cal, que cadascú s'ha d'encarregar de les seves coses, coï!*

LLUÍS GAVALDRÀ
Cantant

AIXÍ FA DE MARE

JÚLIA RODRÍGUEZ

EVA MILLET “PROTEGIR MASSA FA PERDRE AUTOESTIMA”

FRANCESC ORTEU

Fa poc la meua filla va tenir un petit problema a l'escola i la primera temptació va ser trucar-hi jo. Però vaig saber contenir la meua hipermare, li vaig suggerir que ho fes ella i ho va resoldre tota sola. Estava encantada.

Què més has aconseguit que facin sols?

Els deures, organitzar-se l'agenda, fer-se el llit o parar taula, tot i que això encara costa i sovint cal que els hi recordem.

Com és una hipermare o un hiperpare?

És algú que educa els fills estant-hi constantment a sobre, ajudant-los de seguida davant de qualsevol dificultat, resolent-los tots els problemes d'entrada. És natural protegir els fills, però protegir-los massa els converteix en intocables.

Com es faran grans?

Amb una gran falta d'autonomia. Si sempre t'ho han resolt tot, si t'han fet el món a la teua mesu-

ra i tu no has hagut de moure ni un dit, no sabràs sortir-te'n sense ajuda. També protegir massa els fills els genera una baixa tolerància a la frustració.

Sembla que hauria de ser al revés, no?

La hiperpaternitat pot produir persones amb una inflada noció de si mateixes. Són joves preponents, sempre els han dit que són especials, encara que no hagin fet mai res per ser-ho. Però, al mateix temps, quan els ajudes per sistema, el que els estàs dient és que no saben o no poden sortir-se'n sols.

¿És possible no ser hiperpare en un món on tothom ho és?

Un cop, a l'escola, una mare estava fent una campanya en contra d'un docent que no li agradava. Jo no hi estava d'acord i ho vaig fer notar, i em va dir literalment: “És que tu no et preocupes per l'educació dels teus fills”. Per a mi, veure que no estava en el seu nivell d'hiper-

Periodista i mare del Tomàs i l'Olívia, de 14 i 11 anys. Ha treballat a 'The Guardian' i la BBC. És autora d'*Hiperpaternidad* (Plataforma Actual) i manté el blog 'www.educa2.info', especialitzat en notícies que ajuden a educar

ternitat va ser una reafirmació molt satisfactòria.

Parlem massa dels fills?

Absolutament. L'altre dia una coneguda es va estar 40 minuts parlant de les meravelles del seu nen. Abans els fills estaven “Bé” o “Molt bé” i punt. Ara sembla que hagi d'explicar el seu currículum. Dels fills només en podem parlar estona amb: a) la parella, b) els avis i c) els mestres quan toca reunió a l'escola.

En què intentes imitar la manera de fer dels teus pares?

La meua mare va morir quan jo tenia 14 anys, però em va deixar un llegat fonamental: era molt afectuosa amb el meu germà i amb mi, i jo també ho sóc amb els meus fills. Ens tractava sense condescendència, ens explicava moltes històries i ens estimulava la curiositat intel·lectual. Ens estimava molt però no ens sobreprotegia. Jo intento fer tot això. La principal diferència és que ella ens va tenir sent molt jove.

Algun consell?

La meua àvia paterna, que va tenir 7 fills i més de 20 néts, aconsellava que quan una criatura es posava pesadeta calia tractar-la “com si fos un moble”. Imagina't què passaria avui si això ho digués qualsevol àvia. Els nens s'han convertit en el centre absolut de moltes famílies. Són una mena de Rei Sol al voltant del qual orbiten els pares, disposats sempre a servir-los en tot. En poques generacions hem passat del moble a l'altar.*

DIRECTORA
Esther Vera
DIRECTOR FUNDADOR
Carles Capdevila

SUBDIRECTOR Jordi Cortada
COORDINACIÓ Aure Farran
DIRECTORA D'ART
Cristina Córdoba

EDICIÓ Rosa Rodon
FOTOGRAFIA Xavier Bertral
i Ruth Marigot
LLENGUA Albert Pla

ARA
C/ Diputació, 119. 08015 Barcelona
Telèfon: 93 202 95 95
Correu electrònic: info@ara.cat

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència